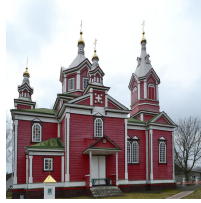
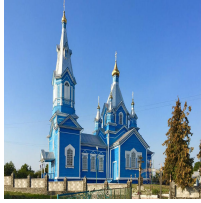
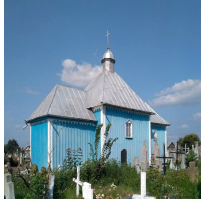

В. П. Герус

Новий Корець

НОВИЙ КОРЕЦЬ – село Рівненського (до липня 2020 – Корецького) району Рівненської області. Належить до Корецької громади. Знаходиться на лівому березі р. Корчик (притока Случі, бас. Дніпра), прилягає до пд.-зх. околиць м. Корець. Площа 2,25 км². За переписом насел. 2001, проживали 2303 особи; переважно українці. Проходить автомобіль. шлях міжнар. значення Київ–Чоп. Досліджено одну з найдавніших курган. груп Рівнен. обл. (2-а пол. 3-го – 1-а пол. 2-го тис. до н. е.). Виявлено артефакти городоцент-здовбиц. культури та культурно-істор. спільності шнур. кераміки. Багато століть ця тер. була передмістям Корця. 1832 внаслідок пожежі, що виникла в князів. замку, тут майже все згоріло. Пізніше цю міську частину відбудували та почали називати Новим Містом і Н. К. До 1880 стала окремим селом, що адміністративно належало до Новоград-Волин. пов. Волин. губ. Рос. імперії. У 19 ст. жит. працювали у Корці на свічк., пивовар., цукр., шкіряних заводах, сукон. ф-ці, а також займалися с. госп-вом і ремеслами, зокрема столяр., бондар., шевським. До поч. 20 ст. проживали переважно українці. Потім мешкало багато євреїв (більшість були вбиті під час 2-ї світової війни), поляків і німців (1939 емігрували). 1921–39 – село Рівнен. пов. Волин. воєводства Польщі; було центром гміни. Від 1939 – у складі Рівнен. обл. УРСР; 1940–2020 – Корець., від 2020 – Рівнен. р-нів. Від липня 1941 до січня 1944 – під нім. окупацією. До серед. 1950-х рр. діяло підпілля ОУН–УПА. На фронтах 2-ї світової війни у складі рад. армії воювали 99 воїнів-земляків, з них 84 загинули (встановлено пам'ятник). Побл. села є відпрацьований кар'єр, де видобували буд. камінь. Нині у Н. К. – заг.-осв. школа, дитсадок; клуб, б-ка. На поч. 1980-х рр. з ініціативи зав. клубу Л. Кічановської засн. фольклор. колектив «Червоне намисто», якому 1987 присвоєно звання «народний». 2007 Р. Піддубецький у батьків. хаті відкрив галерею влас. картин, які створював кілька десятиліть. Багато новокорчан займається нар. худож. промислами, зокрема вишиванням, різьбленням на дереві, лозо- та соломоплетінням, художньо-декор. розписом. Збереглися церкви св. Іллі (1595), св. чудотворців і безсрібників Кузьми та Дем'яна (1896–97) та св. великомучениці Параскеви П'ятниці (1911–14). Серед видат. уродженців – вет. лікар В. Величко, співак, засл. арт. УРСР В. Охота.

Фотоілюстрації

Рекомендована література

1. Теодорович Н. И. Историко-статистическое описание церквей и приходов Волынской епархии. Т. 2. Почаев, 1889;
2. Край співучий, багатий і щедрий // Вісн. Кореччини. 2006. № 59;
3. Герус В. Як тебе не любити Новий Корце мій? // Там само. 2019. № 22.

Бібліографічний опис:

Новий Корець / В. П. Герус // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2021. – Режим доступу:

<https://esu.com.ua/article-73155>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).